

1 Pošto na stalno mjesto Amor bane,
2 ja, stisnut kao tko strepi od rata,
3 spreman zapriječiti prolaz sa svih vrata,
4 oružah se u stare misli znane.

5 Okrenuh se i vidjeh; sjen sa strane
6 slikaše sunce; spoznah: sjenu hvata
7 na tlima ona, ako um mi shvata
8 dostojnija što bje za vječne dane.

9 U srcu veljah: Što se bojiš tako?
10 Ali još prva miso u nj ne sade,
11 a već se zraka, što me tišti, nađe.

12 Kao što sijevne i grmi u času,
13 tako iz lijepih oči svjetlo jako
14 s pozdravom slatkim zajedno me zasu

(Prevod: Mate Maras)

***** Kanconijer br. 111

1 Gospa što srce nosi mi sred oči.

2 tamo gdje sâm sam, ljubav snatreć krasno,
3 sjedo, se kâza, a ja spram nje, časno,
4 pomaknuh čelo smjerno u bljedoći.

5 Netom je stanje mogla mi uočiti,
6 svoj blag mi lik pokâza tako jasno
7 da Jupiteru bi mogla srdžbu lasno
8 oduzeti i njegov bijes ukočiti.

9 Prestravih se, a ona dalje, zboječ,
10 prode, te tako riječ ne podnjeh njenu,
11 ni ljupki sjaj što očima joj vlada.

12 Sad grud toliko imam ispunjenu
13 slašču, u misli onaj pozdrav tvoreć,
14 da bol ne čutim, nit čutjeh otâda.

(Prevod: Frano Čale)

***** Kanconijer, br. 90

5 i licem boja tuge njojzi panu,
6 ne znam je li 'zbiija il' je privid bio

(Prevod: Kruno Quien)

***** Š. Bodler, Jednoj prolaznici

1 Zaglušna je ulica urlala oko mene.
2 Visoka, tanka, u crnom sva, veličanstvo bola,
3 prošla je neka žena, a ruka joj ohola
4 pridizaše, njihaše kultove izvezene;

5 hitra, otmena, s nogom kao u karka kipa.
6 A ja se napajah, u grču osobenjaka,
7 njenim okom, olovnim nebom olujnog znaka,
8 što zanosnu blagost i smrtonosnu slast sipa.

9 Jedna munja... a zatim noć! Trenutna prelesti
10 s čijeg pogleda namah novim životom dišem,
11 zar ću te samo u večnosti ponovo sresti?

12 Drugde, daleko! Prekasno! Možda *nikad* više!
13 Jer ne znaš kuda ću, ne znam kuda si nestala,
14 ti koju mogah voleti, ti što si to znala!

(Sabrana dela Šarla Bodlera, Beograd 1979,
prevod: B. Radović)

blijedi svetac

dražen katunarić

RED STVARI

ČEKAO SAM na vađenje zuba
pokraj brkatog čovjeka koji je
čekao na vađenje zuba, pokraj starca
i gospođe koji su čekali na vađenje zuba
i sveudilj su novi pristizali i kucali na vrata
ne bi li izvadili zub.
Čekajući tog popodneva da svatko od nas
otvori usta...
moja baka je namještala sliku
starog jedrenjaka na moru

BLIJEDI SVETAC

HTIO BIH umočiti svoje prste
u svetu vodu
gdje je netom kršteno dijete.
Htio bih poškopiti tom vodom
sve duše, prodane
koje mi se nađu iza leđa
s bodežom, kuburom
il sačmaricom
poškropiti ih prije nego što opale
trgnu pa zabodu,
prije nego što mi lapor mreine
izađe na oči.
Sumnjam da ću time nešto popraviti
kao dobri biskup Reparatus, kao
svijetli Aissa.
Blagoslovit ću ih iz razloga savjesti,
da sperem svaku mrlju, madež
s bljedoće svoga lika.

SILAZAK U GRAD

PREDVEČER su dvije žene
ah, dvije žene su predvečer
prebacile jedna drugoj
zmiju preko venecijanskog balkona
tanku zmijicu
i taj doživljaj je svakako upečatljiv
ljudima koji ubiru zmije prstima

ljudima koji ih iznose na javu
a i mladiću na istoj ulici,
dalje ispod balkona
koji podiže bijeli rupčić
ispao iz torbe jednoj kurvi.
O čemu se dogovoriše žene?
Što li je dobio onaj s bijelim rupcem?
Drskog li razvrata! Gotovo sam se i
umiješao, sišao
stepenicama
u taj grad.

TIPASA

U MOZAIKU, iz mozaika
rastu prve tratinčice
polukružan
teatar me štiti od vjetra
stepenicama idu oni
najsuočniji tragovi ljudski,
pregib nogu i stopala, vaze
stabla doslovno rastu iz urušenih
apsida
sve je to postojalo,
i ne treba se čuditi sebi:
živahan hod pored tolikih sarkofažića,
živahna zmija.

SKOKOVI

ONA je tih godina sažaljevala
jednog običnog psa
a ti si mislio na njezine grudi
ona se bojala oca
a ti si vrtio privjesak sidra
ona se nikad nije predavala
Providnosti
a ti si volio razgrnuti zavjese
da obasjaš tijelo
oh, kako je to bilo u duši
iskliznula ti je kao vrijeme
čim joj se razbolio vučjak